

KIYI KANUNU – UYGULAMA YÖNETMELİĞİ İLE YÖNETMELİK DEĞİŞİKLİKLERİNİN ÇELİŞKİSİ

Cengiz Yetiş

*Çukurova Üniversitesi, Müh.-Mim. Fakültesi, Jeoloji Müh. Bölümü, Balcalı, Adana
(cyetis@cu.edu.tr)*

ÖZ

17.4.1990 tarih 3126 sayılı Kıyı Kanunun’da hiçbir değişiklik yapılmadan 3.8.1990 tarihli Kıyı Kanunu’nun Uygulanmasına Dair Yönetmelik’in bazı maddelerinde 30.3.1994 ve 25.3.2011 tarihlerinde yapılan değişiklikler, ilgi kanun ve ana yönetmeliği ile çelişir durumdadır. Kanun uygulamalarının objektif olması, objektif kriterlere dayandırılması gerekir iken 1994 ve 2011 yönetmelik değişiklikleri kanun ve uygulamalarını daha subjektif duruma düşürmüştür.

Kıyı Kanunun ve Uygulama Yönetmeliği’nin uygulanabilirliği ile ilgili en önemli tanımı Kıyı Kenar Çizgisi (KKÇ) oluşturur. İlgi Kanun ve Uygulama Yönetmeliği’ne göre “KKÇ: Deniz, tabii ve suni göl ve akarsularda, kıyı çizgisinden (KÇ) sonraki kara yönünde su hareketlerinin oluşturduğu kumluk, çakıllık, kayalık, taşlık, sazlık, bataklık ve benzeri alanların doğal sınırı” olarak tanımlanmıştır. Burada “su hareketlerinin oluşturduğu” ifadesi ve su hareketleri sonucu oluşmuş “kumluk, çakıllık, kayalık, taşlık, sazlık ve benzeri alanların doğal sınırı” ifadesi, uygulamada kantitatif olarak belirlenebilen objektif kriterlerdir.

1994 yönetmelik değişikliği ile KKÇ tanımı değiştirilerek Alçak – Basık Kıyı ve Dar – Yüksek Kıyı tanımları ilave edilmiş, Dar Kıyı tanımı madde metninden çıkarılmış; 2011 yönetmelik değişikliği ile de tabii ve suni göller ile akarsuların kıyı kenar çizgisinin belirlenmesinde “Taşkın Seddi Sınırlarına” yer verilmiştir.

“Alçak – Basık Kıyı” tanımı kısmen kanun ve ana yönetmelikteki tanımlar ile uyumludur. Kanunda ve ana yönetmelikteki “su hareketlerinin oluşturduğu” ifadesi yerine 1994 yönetmelik değişikliğinde “kıyı hareketlerinin oluşturduğu” ifadesinin kullanılması, anılan iki kavramın farklı anlamları olmasından dolayı yerinde değildir. “Dar – Yüksek Kıyı” tanımı kanun ve ana yönetmelikteki tanımlara tümü ile aykırı olmakla kalmayıp hiçbir kantitatif ölçüye dayanmayan, uygulamada güçlükler yol açabilecek, tamamı ile subjektif bir kavramdır. Dar – Yüksek Kıyı ile Alçak – Basık Kıyı arasındaki geçişlerde sınırı çizilemek de tamamı ile subjektif kriterler ile belirlenebilecek ve hiçbir objektif ölçü birimi ile tanımlanamayacaktır. Baraj göllerinde sorunun çözümü imkansız hale gelebilecektir. Kıyı Kanunu ve ana yönetmeliğindeki “Dar Kıyı” tanımı da anlamsızdır. Matematiksel olarak Kıyı Kenar Çizgisi’nin, Kıyı Çizgisi ile çakışması 0 (sıfır), 0 kıyı, kıyı yok demektir. Dar Kıyı tanımının bir ölçüye dayandırılarak yeniden yapılandırılması pek çok problemi kökünden çözebilecektir.

Kıyı Kanunu ve uygulama yönetmeliği / yönetmelik değişikliklerindeki subjektif kriterlerinin ortadan kaldırılarak daha objektif kriterlere dayandırılarak yeniden düzenlenmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kıyı kenar çizgisi, kıyı kanunu, uygulama yönetmelikleri

THE CONTRADICTION BETWEEN THE SHORE LAW – APPLICATION REGULATION AND AMENDMENTS

Cengiz Yetiş

*Çukurova University, Faculty of Architecture-Engineering, Dept. of Geological
Engineering, Balcalı, Adana, Turkey
(cyetis@cu.edu.tr)*

ABSTRACT

The amendments dated 30.3.1994 and 25.3.2011 made on some clauses of the Application Regulations of the Coast Law dated 3.8.1990 without any amendment on the Coast Law no 3126 dated 17.04.1990 is in contradiction with the concerned law and regulations. However, the practices of the laws must be objective and based on objective criterias, the amendments dated 1994 and 2011 made on regulations made the concerned law and regulation more subjective.

The most important definition of the Coast Law and Application Regulations is Shore Line (KKÇ). According to the concerned law and application regulations “Shore Line: the natural margin of the sandy places, gravel, reefy, stony, reedy, marsh etc., places made by water movements towards land above shoreline (KÇ) across sea, natural and artificial lake and rivers”. The term “made by water movements” and the term “the natural margin of the sandy places, gravel, reefy, stony, reedy, marsh etc., places” are objective norms that are identifiable during practices.

The amendment dated 1994 made on regulation change the definition of Shore Line and add the Low – Flat Coast and Narrow – High Coast terms in to the definiton, Narrow Shore term substracted from the clause text; the amendment dated 2011 made on regulation, “the Flood Wall Margins” term added to the indentification of the shore line across the natureal and artificial lake and rivers.

The definition of the Low – Flat Coast is partially concerted with terms in the law and main regulation. The term “ made by shore movements” added to regulation by the amendment dated 1994 is not covering the term “ made by water movements” in the law and main regulation, owing to differnet meanings. The Narrow – High Coast terms is not only that completely incompatible with the terms in the law and regulations, completely subjective term, causes difficulties in practices which is not based on quatitative criterias. Mapping the margin of the transition between the The Narrow – High Coast and the Low – Flat Coast will be based on completely subjective norms and can not be defined by any quatitative norms. It can be imposibble to resolve the problems at the dam lakes. The term Narrow Shore in the Shore Law and main regulation is become meaningless. Mathematically, it is called 0 (zero) shore or no shore, when the Shore Line crosses Shoreline. Most problems can resolve by reconstituting the Narrow Shore definition based on cantitative norms.

It is required that the Shore Law and application regulation / amendment on regulations must be reconstituted based on objective norms and by removing the subjective norms.

Keywords: *Shore line, shore law, aplication regulations*